

Ανάπτυξη, πόλεμος και φτώχεια

Το κεντρικό πολιτικό άρθρο του φύλλου 29 της εφημερίδας “Κόκκινο Νήμα” που κυκλοφορεί”

Η διεθνής οικονομική και πολιτική συγκυρία «μαυρίζει»: ενεργειακή κρίση, αντιφάσεις που προδιαγράφουν μια νέα οικονομική κρίση, πολεμικές συμφωνίες, κλιματική κρίση χωρίς μέτρα αποτροπής

Όλα πλέον μαρτυρούν ότι έχουμε εισέλθει σε εποχή πολλαπλών κρίσεων: κρίση του νεοφιλελεύθερου μοντέλου συσσώρευσης, κρίση της «παγκοσμιοποίησης», κρίση κλιματική, ενεργειακή, δημογραφική, δημόσιας υγείας. Στο φόντο αυτών των μειζόνων πρωταρχικών κρίσεων, το κυρίαρχο στην καπιταλιστική Δύση μεταπολεμικό ιδεολογικοπολιτικό εποικοδόμημα εκφυλίζεται και παλινδρομεί σε όλη την κλίμακα προς τον κοινωνικό συντηρητισμό, τον ανορθολογισμό και τη θρησκοληψία, τον εθνικισμό, τις ρατσιστικές και φασίζουσες ιδέες και πρακτικές, κι οι πολιτικές εκπροσωπήσεις μετατοπίζονται σε αυτή την κατεύθυνση. Κι όμως, ο καπιταλισμός καταφέρνει -ακόμη- να διαχειρίζεται τις κρίσεις του διασφαλίζοντας αυτό που δίνει νόημα στην ύπαρξή του: τα κέρδη. Κι όταν αυτά δέχονται μεγάλο πλήγμα εξαιτίας κρίσεων όπως του 2008 ή του 2020, καταφέρνει να δημιουργήσει τους όρους ώστε να ανακάμψουν γρήγορα. Πώς το καταφέρνει αυτό; Ενορχηστρώνοντας, χωρίς δυστυχώς σοβαρή αντίσταση και αμφισβήτηση, κατά κύματα, μια ιστορικών διαστάσεων μεταφορά εισοδήματος και πόρων από την εργασία στο κεφάλαιο, αλλά και λεηλατώντας ασύδοτα τη φύση. Είναι η ανάπτυξη και τα κέρδη πάνω σε ένα διαρκώς επιδεινούμενο τοπίο φτώχειας και κοινωνικής δυστυχίας. Η λεηλασία των δικαιωμάτων

της εργατικής τάξης (της μεγάλης κοινωνικής πλειονότητας στις χώρες του αναπτυγμένου καπιταλισμού), αλλά και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων σε όλο τον πλανήτη, είναι ο αποσβεστήρας των κραδασμών, τα φρένα και οι αναρτήσεις που επιτρέπουν ακόμη στο «τρελό φορτηγό» του καπιταλισμού να συνεχίζει την ξέφρενη πορεία του σε έναν δρόμο όπου οι λακκούβες πληθαίνουν και το μέγεθός τους αυξάνεται.

Όλα αυτά δεν αφορούν κάπως αφηρημένα το διεθνές σύστημα, αλλά όλες τις αρθρώσεις και τους ιστούς του, διεθνώς, περιφερειακά, εθνικά, τοπικά. Διαθλασμένη μέσα από περιφερειακές, εθνικές και τοπικές ιδιαιτερότητες και προσλαμβάνοντας πολυποίκιλες μορφές, αυτή η ζοφερή πραγματικότητα διαχέεται παντού. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα, που από πολλές απόψεις παραμένει το πλέον προβεβλημένο υπόδειγμα καπιταλιστικής ανάπτυξης με φτώχεια και κοινωνική δυστυχία.

Ενεργειακή και κλιματική κρίση: η μεγάλη αντίφαση

Πλέον διαπιστώνεται από όλες τις πλευρές το προφανές γεγονός: 48 χρόνια (σχεδόν μισός αιώνας!) μετά το 1973, έχουμε μια νέα, διεθνή ενεργειακή κρίση. Ιδιαίτερα η Ευρώπη, προετοιμάζεται για πολύ σκληρό χειμώνα, καθώς οι τιμές του φυσικού αερίου και των προϊόντων του πετρελαίου έχουν εκτοξευτεί. Η τιμή του πετρελαίου brent έχει αυξηθεί (από τα... Τάρταρα που έπεσε την περίοδο του διεθνούς lockdown λόγω covid-19) πάνω από τα 80 δολάρια το βαρέλι, ενώ η τιμή του φυσικού αερίου άγγιξε τα 190 δολάρια ανά μεγαβατώρα. Η τιμή χοντρικής του ηλεκτρικού ρεύματος ξεπέρασε τα 300 ευρώ σε χώρες της Ευρώπης, ενώ στην Ελλάδα έφτασε στα υψηλότερα επίπεδα όλων των εποχών, πάνω από 204 ευρώ.

Και μόνο το γεγονός ότι γίνεται πλέον λόγος από όλες τις πλευρές για ενεργειακή κρίση, κάνει πασιφανές ότι δεν μιλάμε για προσωρινό φαινόμενο. Αυξομείωση των τιμών φυσικού αερίου, αργού πετρελαίου και τιμών χοντρικής του ηλεκτρικού ρεύματος

ασφαλώς θα υπάρξει, αλλά το πρόβλημα θα παραμείνει. Μέχρι πότε; Η Citi Group εκτιμά ότι φυσικό αέριο και πετρέλαιο θα παραμείνουν ακριβά ως το 2023. Ο πρόεδρος του ομίλου Helna Halcor Μιχάλης Στασινόπουλος εκτιμά ότι οι τιμές της ενέργειας θα παραμείνουν υψηλές για 2-3 χρόνια. Ο Μυτιληναίος εκτιμά ότι θα έχουμε πολλές ενεργειακές κρίσεις, «τη μία μετά την άλλη». Κοντά σε αυτούς, οι περισσότεροι συστημικοί αναλυτές εκτιμούν ότι το πρόβλημα δεν είναι προσωρινό.

Πού οφείλεται αυτή η νέα ενεργειακή κρίση; Μπορούμε συνοπτικά να ταξινομήσουμε τους εξής σημαντικούς παράγοντες:

1. Η απότομη αύξηση της ζήτησης ύστερα από τη λήξη των περιοριστικών μέτρων για την πανδημία. Η ζήτηση αυξήθηκε πολύ και γρήγορα, αλλά η επανενεργοποίηση όλου του μηχανισμού παραγωγής και μεταφοράς φυσικού αερίου και πετρελαίου απαιτεί περισσότερο χρόνο.

2. Η επιπλέον αύξηση της ζήτησης για φυσικό αέριο εξαιτίας των μέτρων για τη μείωση των εκπομπών άνθρακα, σε συνδυασμό με την ανυπαρξία επαρκών επενδύσεων και υποδομών αποθήκευσης ενέργειας που παράγεται από ανανεώσιμες πηγές – πρόβλημα που θέλει πολύ χρόνο για να λυθεί.

3. Ανεξάρτητα από το προηγούμενο, η ιδιαίτερα αυξημένη τιμή του άνθρακα, ιδιαίτερα σε ευρωπαϊκό επίπεδο, είχε στρέψει πολλές βιομηχανίες στο φθηνότερο φυσικό αέριο, αυξάνοντας τη ζήτηση αλλά και δημιουργώντας έναν παράγοντα «αδράνειας», αφού μια νέα στροφή των βιομηχανιών στην πηγή ενέργειας του άνθρακα δεν είναι ούτε εύκολη (συναρτάται και με αποφάσεις που συνδέονται με την κλιματική κρίση) ούτε άμεσης απόδοσης.

4. Η ανυπαρξία επαρκών αποθεμάτων. Η κρίση της πανδημίας ήρθε ξαφνικά και δεν έδωσε περιθώρια για δημιουργία αποθεμάτων, με αποτέλεσμα όλη η πίεση της αυξημένης ζήτησης να πρέπει να καλυφθεί από την τρέχουσα παραγωγή. (βλέπε και σημείο 1)

5. Γεωπολιτικοί λόγοι: Όπως τόνισε ο Μυτιληναίος «Αφήσαμε στο πλάι τις επενδύσεις σε αέριο και πετρέλαιο, με αποτέλεσμα αυτή τη στιγμή η μόνη χώρα που διαθέτει υπερβάλλουσες ποσότητες να είναι η Ρωσία, όχι το Κατάρ, η Νορβηγία ή η Αυστραλία». Έτσι, η Ρωσία είναι σε θέση να αξιοποιήσει γεωπολιτικά την πίεση που δέχεται η Ευρώπη, απαιτώντας σε αντάλλαγμα την άμεση

ενεργοποίηση του αγωγού Nord Stream II, που παρακάμπτει Πολωνία και Ουκρανία, αλλά και ζητώντας αποδοχή των ρωσικών «δικαίων» στο ζήτημα του Ντονμπάς και της Κριμαίας.

6. Λόγοι διεθνούς κερδοσκοπίας. Το υπερβάλλον υγροποιημένο φυσικό αέριο (LNG), από τις αμερικανικές εγκαταστάσεις που ενεργοποιήθηκαν το 2019, μεταφέρθηκε και αποθηκεύτηκε στην Ευρώπη. Το απόθεμα αυτό καταναλώθηκε στον πρώτο χειμώνα της πανδημίας (2020-2021) ώστε να κρατηθούν χαμηλά οι τιμές, αλλά άφησε έκθετη την Ευρώπη στις πιέσεις της υψηλής ζήτησης από το καλοκαίρι του 2021 και ύστερα. Την ίδια περίοδο, η Ασία, που δεν είχε αποθέματα, γνώρισε «πρόωρα» μεγάλη αύξηση των τιμών. Έτσι, πολλά φορτία υγροποιημένου αερίου που προορίζονταν για την Ευρώπη άλλαξαν προορισμό και κατευθύνθηκαν προς την Ασία.

7. Φυσικές καταστροφές όπως ο τυφώνας Άιντα που κατέστρεψε εγκαταστάσεις άντλησης και δίκτυα μεταφοράς στον κόλπο του Μεξικό. Επίσης, η ξηρασία σε διάφορα μέρη του πλανήτη, όπως στη Λατινική Αμερική (που μείωσε την παραγωγή ενέργειας από υδροηλεκτρικά) ή η μείωση της παραγωγής ενέργειας από αιολικά σε κάποιες ευρωπαϊκές χώρες (οι άνεμοι δεν φυσούν κατά παραγγελία).

8. Τα προθεσμιακά συμβόλαια στα χρηματιστήρια εμπορευμάτων: Οι τιμές των εμπορευμάτων δεν διαπραγματεύονται σε κάποια «φυσική αγορά», αλλά στα χρηματιστήρια εμπορευμάτων, όπου δεν παίζουν ρόλο μόνο η προσφορά και η ζήτηση εμπορευμάτων, αλλά και η χρηματιστηριακή κερδοσκοπία. Ο «πολλαπλασιαστής» της χρηματιστηριακής κερδοσκοπίας διογκώνει το πραγματικό πρόβλημα.

Ακόμη και οι πλέον συγκυριακοί από αυτούς τους λόγους (για παράδειγμα οι 1 και 7) θα έχουν επιπτώσεις για ένα εξάμηνο έως ένα έτος. Κάποιοι από αυτούς όμως έχουν πιο δομικό και επίμονο χαρακτήρα. Ιδιαίτερα οι 2 και 3, που συνδέονται ευθέως με τη νέα μεγάλη αντίφαση: επιτάχυνση της απεξάρτησης από ορυκτά καύσιμα για αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής ή επιβράδυνση των ρυθμών απεξάρτησης (που είναι ήδη εντελώς ανεπαρκείς) για αντιμετώπιση της ενεργειακής κρίσης; Ποιος εμπιστεύεται τον καπιταλισμό ότι θα επιλύσει με επωφελή για τις εργαζόμενες τάξεις και τα οικοσυστήματα τρόπο αυτή την αντίφαση; Η

επικείμενη σύνοδος της Γλασκώβης για το κλίμα θα δώσει πολύ εύγλωττα αποτελέσματα...

0 πληθωρισμός

Η θεαματική αύξηση του κόστους της ενέργειας αναπόφευκτα μετακυλίνεται σε όλο το φάσμα των προϊόντων και υπηρεσιών. Και καθώς με τον καπιταλισμό των πολλαπλών κρίσεων τα «για πρώτη φορά» αυξάνονται και πληθύνονται, προστίθεται ένα ακόμη: για πρώτη φορά εδώ και μερικές δεκαετίες (από τα μέσα προς τέλη της τελευταίας δεκαετίας του προηγούμενου αιώνα) εμφανίζεται υψηλός πληθωρισμός, πάνω από το έως πρότινος «απαραβίαστο» όριο του 2%. Πρώτα απ' όλα στα προϊόντα και υπηρεσίες που σχετίζονται με τον ενεργειακό κλάδο, αλλά και σε σειρά άλλων προϊόντων και υπηρεσιών. Μόλις εμφανίζεται πρόβλημα πληθωρισμού, εμφανίζεται και ένα άλλο, γνωστό από τα παλιά, πρόβλημα: ο επίσημος δείκτης του πληθωρισμού (Γενικός Δείκτης Τιμών Καταναλωτή) που ανακοινώνει η ΕΛΣΤΑΤ είναι χαμηλότερος ή και πολύ χαμηλότερος από τον δείκτη ακρίβειας σε θεμελιώδη προϊόντα και υπηρεσίες που καταναλώνουν οι εργαζόμενες τάξεις. Οι επίσημες εκθέσεις όμως διαπιστώνουν «περίεργα πράγματα» και στην αγορά εργασίας: ενώ η ανεργία δεν μειώνεται με τους επιθυμητούς ρυθμούς, παρατηρείται έλλειψη εργατικού δυναμικού σε κάποιους τομείς. Το δημογραφικό πρόβλημα (δημογραφική γήρανση στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές κοινωνίες), που πάμπολλες εκθέσεις στη Δύση διεκτραγωδούν τα τελευταία χρόνια ως στρατηγικής σημασίας, αρχίζει να αποκτά «τακτικό» χαρακτήρα.

Ο πληθωρισμός ωστόσο δημιουργεί μια νέα, δυσεπίλυτη αντίφαση για το σύστημα: «ζορίζει» πολύ την πολιτική των κεντρικών τραπεζών, που με την «ποσοτική χαλάρωση», κυρίως όμως με την πολιτική των σχεδόν μηδενικών επιτοκίων, εξασφαλίζουν «διά ροπάλου» την εξυπηρέτηση του χρέους κρατών και επιχειρήσεων, αποφεύγοντας την «τέλεια καταιγίδα» αλυσίδας χρεοκοπιών, κρατών και επιχειρήσεων. Με τον πληθωρισμό πάνω από τα αποδεκτά επίπεδα, η πολιτική των μηδενικών επιτοκίων είναι πλέον «παρα φύσιν» και εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους, αν

συνεχιστεί, να προκαλέσει μια άλλη «τέλεια καταιγίδα», στις αγορές.

Η αντίφαση αυτή είναι τόσο δυσεπίλυτη όσο και η αντίφαση στην οποία αναφερθήκαμε προηγουμένως, μεταξύ της ανάγκης για ταχεία απεξάρτηση από τις τεχνολογίες άνθρακα και της ανάγκης να αντιμετωπιστεί η ενεργειακή κρίση. Η έξοδος από τα lock down φέρνει μεν υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης που θα υπερκαλύψουν τις απώλειες από την ύφεση του 2020 μέχρι τα μέσα του 2022, αλλά η καπιταλιστική ανάπτυξη έχει να αντιμετωπίσει νέα αδιέξοδα και οξείες αντιφάσεις, με ανοιχτό το ενδεχόμενο ξεσπάσματος νέας κρίσης ή κρίσεων.

Κρίση «παγκοσμιοποίησης» και πόλεμος

Ενώ στο έδαφος της οικονομίας οι «νάρκες» πληθαίνουν, σε έναν άλλον σημαντικό τομέα, τις διακρατικές σχέσεις και ανταγωνισμούς, οι εξελίξεις είναι επίσης «θερμές» – προς το παρόν μόνο μεταφορικά...

Ελάχιστο διάστημα ύστερα από την ντροπιαστική αποχώρηση των ΗΠΑ από το Αφγανιστάν, η συνθήκη ΗΠΑ – Μ. Βρετανίας – Αυστραλίας (AUKUS) και πλήθος άλλων γεγονότων, κάνουν φανερό ότι το επίκεντρο του παγκόσμιου ανταγωνισμού μεταφέρεται πλέον στη Σινική θάλασσα. Θα έπρεπε να είναι εντελώς αναμενόμενο: οι ΗΠΑ δεν πρόκειται να παρακολουθήσουν απαθείς την ανάδειξη της Κίνας σε πρώτη οικονομική δύναμη στον κόσμο σε περίπου μία πενταετία από τώρα (οι προβλέψεις μιλούν για το 2026). Ό,τι πρόκειται να γίνει, θα πρέπει να γίνει μέσα στα επόμενα λίγα χρόνια, και η ιστορία δείχνει ότι τέτοιες ανατροπές στην κορυφή της παγκόσμιας πυραμίδας δεν γίνονται ποτέ ειρηνικά – ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Η AUKUS συνιστά την πρώτη ευθέως επιθετική κίνηση των ΗΠΑ και των συμμάχων τους ενάντια στην Κίνα. Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους δεν θα αρκεστούν προφανώς σε αυτό, αλλά και η Κίνα με τους δικούς της συμμάχους δεν πρόκειται να μείνουν άπραγοι. Οι εξελίξεις τα επόμενα χρόνια θα είναι «εκρηκτικές».

Η κρίση της «παγκοσμιοποίησης», δηλαδή των διακρατικών ισορροπιών και συμμαχιών όπως διαμορφώθηκαν ύστερα από τη νίκη

του δυτικού ιμπεριαλισμού στον «Ψυχρό Πόλεμο», θέτει πλέον υπό αμφισβήτηση όλες τις σταθερές, αυξάνει την «εντροπία» στο διεθνές σύστημα, εντείνει τους ανταγωνισμούς, αποσαθρώνει τις σταθερές έως χθες συμμαχίες, γενικεύει τον κανόνα των εθνικών προτεραιοτήτων, αυξάνει τον εξοπλιστικό ανταγωνισμό. Με μια θαυματική ιστορική βουτιά προς τα πίσω, ο κόσμος στροβιλίζεται σε μια δίνη που θυμίζει την άμεση μεταπολεμική περίοδο αν όχι τον Μεσοπόλεμο.

Ο κίνδυνος ενός «μεγάλου» πολέμου παύει να είναι μακρινός και θεωρητικός.

Ελλάδα: νέος κύκλος λιτότητας και πολεμικός τυχοδιωκτισμός

Η Ελλάδα είναι στην αιχμή των εξελίξεων – κι όχι για καλό λόγο. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ακολούθησε την ευρωπαϊκή «συνταγή» στην αντιμετώπιση της πανδημίας, στήριξε τον ελληνικό καπιταλισμό με μεγάλη αύξηση των κρατικών δαπανών και με κόστος την επιστροφή σε θηριώδη ελλείμματα. Κυρίως όμως υλοποίησε ένα σχέδιο παραμερισμού όλων των «εμποδίων» στην καπιταλιστική ανάπτυξη: εργατικών δικαιωμάτων, εργατικού συνδικαλισμού, περιβαλλοντικών όρων. Συνδύασε την αύξηση των κρατικών δαπανών και ελλειμμάτων με το «ρόπαλο» της εργοδοτικής αసుδοσίας σε όλα τα επίπεδα. Τώρα, που ήρθε η ανάπτυξη για το κεφάλαιο, ήρθε ταυτόχρονα και η ώρα για την επιστροφή στη «δημοσιονομική ορθοδοξία». Παρόλο που το 2022 θα είναι για όλες τις ευρωπαϊκές χώρες έτος δημοσιονομικής «ευελιξίας», ειδικά για την Ελλάδα η «ευελιξία» τελείωσε με το πρόσφατο «πακέτο» που αποφάσισε η κυβέρνηση, ύψους 500 εκατ. ευρώ, για να αντισταθμίσει τις επιπτώσεις από την αύξηση των τιμών της ενέργειας. Όπως δήλωσε ο υπουργός Οικονομικών Χρίστος Σταϊκούρας αμέσως μετά το πρόσφατο Eurogroup, για να υπάρξουν νέες δαπάνες για προγράμματα στήριξης, πρέπει να υπάρξουν ισόποσες περικοπές δαπανών από άλλους τομείς. Για την Ελλάδα -και μόνο γι' αυτήν- η δημοσιονομική «ευελιξία» τελείωσε ήδη και αρχίζει ο Γολγοθάς της επιστροφής στα θηριώδη πρωτογενή πλεονάσματα. Οι προσαρμογές», δηλαδή οι περικοπές,

κρατικών δαπανών που πρέπει να γίνουν το 2022 και το 2023 είναι τερατώδεις και ισοδυναμούν με έναρξη νέου κύκλου δημοσιονομικής λιτότητας. Ενώ το μνημονιακό καθεστώς ακραίας εκμετάλλευσης της εργασίας παραμένει άθικτο στους βασικούς του πυλώνες, ένας νέος κύκλος λιτότητας ξεκινάει, κάτω από θριαμβολογίες και επινίκιες ιαχές για τους υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης, τον πακτωλό ενισχύσεων του ΕΣΠΑ και του Ταμείου Ανάκαμψης! Ανάπτυξη με ακραία εκμετάλλευση της εργασίας, φτώχεια και κοινωνική δυστυχία.

Ωστόσο, σαν όλο αυτό να μην είναι αρκετό, η κυβέρνηση αποφάσισε να εμπλακεί ταυτόχρονα σε γεωπολιτικούς και πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς. Η ελληνο-γαλλική «αμυντική» συμφωνία σημαίνει όχι μόνο ένα τεράστιο πρόσθετο βάρος στις κρατικές δαπάνες και στο χρέος ύψους 5 δισ. ευρώ (που αναπόφευκτα θα ισοσταθμιστεί από ισόποσες περικοπές άλλων κατηγοριών δαπανών με άμεσα ή έμμεσα κοινωνικό χαρακτήρα), όχι μόνο την εμπλοκή σε γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς στη νοτιοανατολική Μεσόγειο με συνέπειες πολύ πέραν της διπλωματίας, αλλά και το άμεσο ενδεχόμενο πολεμικής εμπλοκής ελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων στο σφαγείο της Σαχέλ στην Αφρική, στο πλευρό του γαλλικού ιμπεριαλισμού! Ο ελληνικός καπιταλισμός έχει αποφασίσει να παίξει γερά το «χαρτί» του μαντρόσκυλου του δυτικού ιμπεριαλισμού στη νοτιοανατολική Μεσόγειο και του πρωτοπόρου στα σχέδια «στρατιωτικής αυτονομής» της Ευρώπης, αναλαμβάνοντας όλα τα σχετικά, τεράστια και καθόλου θεωρητικά ρίσκα.

Ο συνδυασμός των δύο (του νέου κύκλου λιτότητας στο έδαφος του παραμένοντος μνημονιακού ακραίου καθεστώτος εκμετάλλευσης της εργασίας, και της ανάδειξης σε πυλώνα και μαντρόσκυλο του δυτικού ιμπεριαλισμού στην ευρύτερη περιοχή) προμηνύει τεράστια δεινά για τις εργαζόμενες τάξεις στην Ελλάδα.

Οι προκλήσεις και διακυβεύσεις μπροστά στις οποίες βρίσκονται η Αριστερά και το κίνημα στην Ελλάδα είναι τεράστιες. Και δεν υπάρχει τρόπος να αντιμετωπιστούν αν πρώτα δεν συνειδητοποιηθούν. Αντί για κίνημα και Αριστερά που θα δίνουν απελπισμένα -και ατελέσφορα- μάχες οπισθοφυλακών, χρειαζόμαστε κίνημα και Αριστερά που θα αμφισβητήσουν την κυβερνητική

πολιτική στους δύο βασικούς της πυλώνες, ταυτόχρονα και συνδυασμένα.

Η επανεμφάνιση των ναζιστικών
ταγμάτων εφόδου
Θανάσης Κούρκουλας, σελ.4-5

ΚΟΚΚΙΝΟ νήμα

Η στρατιωτική συμφωνία
Ελλάδας-Γαλλίας
Γιάννης Χαλάς, σελ. 7

Ενεργειακή κρίση και ακρίβεια, πολεμικοί εξοπλισμοί
και τυχοδιωκτισμοί και νέος κύκλος λιτότητας

Πόλεμος και φτώχεια Να αντισταθούμε!

Η συμφωνία AUKUS
(ΗΠΑ-Αυστραλίας-Μ. Βρετανίας)
Αλέξης Λιοσάτος, σελ. 8-9

104 χρόνια από την
Οκτωβριανή
Επανάσταση
σελ. 14-15

